U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **M. D.,** zastoupený JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem v Praze, Štěpánská 633/49, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** poštovní schránka 21/OAM, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2016, č. j. 45 Az 45/2014 - 59,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni stěžovatele JUDr. Anně Doležalové, advokátce se sídlem v Praze, Štěpánská 633/49, **se určuje** odměna částkou 4114 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2014, č. j. OAM-124/LE-BE03-ZA14-2014, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti o mezinárodní ochranu podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) z důvodu nepřípustnosti žádosti podle § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť byla podána opakovaně, aniž by byly uvedeny nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění stěžovatele předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

I.
Podstatný obsah kasační stížnosti

V kasační stížnosti stěžovatel mimo jiné uvádí, že nadále setrvává na svém stanovisku, že situace v zemi jeho původu se od jeho poslední žádosti zcela zásadním způsobem změnila bez ohledu na skutečnost, že ozbrojený konflikt probíhá pouze v některých částech Ukrajiny. Situace na celém území Ukrajiny je napjatá, probíhající konflikt mezi Ruskem a Ukrajinou má reálný negativní vliv na všechny oblasti Ukrajiny, tedy i na její západ, odkud stěžovatel pochází. Pokud soud uvádí, že hrozba zásahu ze strany vládních či separatistických ozbrojených složek nehrozí na celém území Ukrajiny, ale platí pouze ve vztahu k problematickým částem (zejm. východ země) a ostatní části země jsou klidné a nebezpečí ozbrojeného konfliktu v nich nehrozí, tyto závěry nevycházejí z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Stěžovatel v tomto směru odkazuje na webové stránky MZV, které v tuto chvíli důrazně doporučují občanům České republiky necestovat do Doněcké a Luhanské oblasti Ukrajiny, nicméně kvůli nejistému vývoji bezpečnostní situace MZV vyzývá občany ČR k obezřetnosti rovněž při cestách do Charkovské, Dněpropetrovské, Záporožské, Chersonské, Mykolajivské a Oděské oblasti. Výše uvedená výzva se tak týká nejen situace na východě, ale též na jihu Ukrajiny. Stěžovatel dále upozorňuje na nedávné události na Ukrajině, kdy ozbrojenci z Pravého sektoru za použití střelných zbraní a granátů udeřili v Mukačevu na západě Ukrajiny, o několik dní později následoval bombový útok ve Lvově, tedy na západě Ukrajiny. Výše uvedené dle názoru stěžovatele jasně potvrzuje v žalobě tvrzenou skutečnost, že ačkoliv k eskalaci konfliktu dochází převážně na východě a jihu Ukrajiny, politická situace je napjatá v celé zemi, nelze tedy konstatovat, že situace v zemi původu stěžovatele zůstala nezměněná a postupovat dle § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a písm. e) cit. zákona, neboť bezpečnostní situaci reálně nelze přirovnat k situaci na Ukrajině před vypuknutím konfliktu v roce 2014.

Stěžovatel dále nesouhlasí ani s argumentací soudu ohledně jeho další žalobní námitky -neuznání sňatku s občankou České republiky za novou skutečnost uvedenou v opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Stěžovatel si je vědom zmíněné judikatury NSS, na druhou stranu je skutečností, že ustálená judikatura NSS ani nevylučuje, že by zásah do rodinného a soukromého života cizince mohl představovat, a to ve velmi výjimečných případech, důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Bylo by to možné např. v případech, kdy by si žadatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (srov. rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, a ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 92). Každé vycestování cizince, a to zvláště v případě jeho předchozího dlouhodobého pobytu v České republice, může obecně představovat zásah do jeho rodinného a soukromého života. Nicméně zákon o azylu poskytuje ochranu až v případech nepřiměřeného zásahu. Přiměřeností tohoto zásahu se však správní orgán ani soud ve svých rozhodnutích dostatečným způsobem nezabývaly. Změnou svého rodinného stavu se stěžovatel oficiálně stal nejen rodinným příslušníkem občanky ČR, ale též nevlastním otcem jejích dětí - též občanů ČR. Tato skutečnost má dle názoru stěžovatele z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci, měla by tak být podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně s meritorním rozhodnutím ve věci. Stěžovatel dále nesouhlasí s názorem soudu, že závěry v rozsudku NSS ze dne 25. 1. 2013,

č. j. 5 Azs 7/2012 - 28, nelze v dané věci aplikovat, neboť děti manželky stěžovatele jsou jednak podstatně starší a dále také země původu žalobce není od České republiky tak vzdálená, jako v předchozím případě posuzovaném NSS. Stěžovatel dává za pravdu soudu, že v případě posuzovaném bylo dítě stěžovatelky mladší než děti manželky stěžovatele, na druhou stranu ve svém rozsudku soud posuzoval a zohlednil též pracovní a sociální integraci manžela stěžovatelky v ČR, tedy skutečnost, že zde již legálně žije déle než dvacet let a finanční prostředky na životní potřeby své rodiny si zajišťuje podnikáním, nelze tedy bez dalšího předpokládat, že by měl v zemi původu takové sociální vazby, které by mu umožnily přesunout tam svou podnikatelskou činnost. V případě manželky stěžovatele jsou její vazby na ČR ještě hlubší, neboť zde jako občanka ČR žije po celý život. Též její děti jsou právě s ohledem na svůj věk v ČR mnohem „zakotvenější", než tomu může být např. u tříletých dětí. Stěžovatel tedy nemůže souhlasit s názorem soudu, že výše zmíněný rozsudek soudu nepřiléhá na jeho případ, neboť v konkrétním případě stěžovatele se možné přesídlení celé rodiny na Ukrajinu může s přihlédnutím k současné bezpečnostní situaci a absenci jakéhokoliv zázemí v této zemi jevit jako ještě hůře realizovatelné než v případě posuzovaném výše.

S ohledem na výše uvedené navrhuje stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu k dalšímu řízení.

II.
Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí a rozsudek soudu a nespatřuje v postupu soudu žádné pochybení. K námitkám stěžovatele uvádí, že správní rozhodnutí, jakož i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu se zákonem. Předně je třeba konstatovat, že toto je již třetí žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, přičemž v předchozích případech byl výsledek azylové procedury pro stěžovatele vždy negativní. V této souvislosti správní orgán uvádí, že stěžovatelem popisované důvody a obavy byly posuzovány v předchozí azylové proceduře. Správní orgán se zabýval všemi fakty, které stěžovatel v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedl, a v této souvislosti zjistil, že tento nesdělil takové skutečnosti, které by odporovaly užití § 25 písm. i) ve vztahu k § 10a písm. e) zákona o azylu. Rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno již v červenci 2014, proto na nejnovější situaci v zemi původu stěžovatele nemohl správní orgán ve svém vydaném rozhodnutí reagovat. Stěžovatel před vycestováním ze země původu v roce 1995 žil v Užgorodu ležícím v západní části Ukrajiny, kde však ani v únoru 2016 žádný ozbrojený konflikt neprobíhá a nic na tom nemění ani ojedinělý bombový útok ve Lvově či nepokoje v Mukačevu, ke kterým však došlo již v červenci 2015. V listopadu 2015 bylo spácháno několik teroristických akcí i v Paříži, při nichž bylo zabito více než sto osob. Je zřejmé, že těmto akcím je velmi obtížné předcházet jak na Ukrajině, tak v Paříži. V současné době k obdobným skutkům může docházet více či méně po celém světě a bohužel okolnosti nutí pomalu si na zmiňované akce na různých místech planety zvykat. Žalovaný se rovněž ztotožňuje s tím, jak se krajský soud argumentačně vypořádal s uváděným sňatkem stěžovatele. Námitky právní zástupkyně stěžovatele uvedené v kasační stížnosti tedy dle přesvědčení správního orgánu nemají opodstatnění a dostatečně se jimi

zabýval a vyvrátil je již soud ve svém rozsudku, s jehož odůvodněním se správní orgán ztotožňuje. Na rozdíl od právní zástupkyně stěžovatele správní orgán nespatřuje v postupu soudu ani správního orgánu žádné pochybnosti, veškeré postupy byly učiněny v souladu se zákonem.

III.
Právní hodnocení věci Nejvyšším správním soudem

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) v *jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Nejvyšší správní soud neshledal v kasační stížnosti relevantní argumenty svědčící pro její přijatelnost.

Ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany žalovaný primárně zkoumá, zda žadatel splňuje podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 předmětného zákona. Nesplňuje-li tam taxativně stanovené podmínky, správní orgán dále posuzuje žadatelova tvrzení a zjištěný skutkový stav ve vztahu k dalším možným formám mezinárodní ochrany ve smyslu § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, potažmo posuzuje, zda není na místě žádost zamítnout jako zjevně nedůvodnou na základě § 16 zákona o azylu. V případě, kdy žadatel podá opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán nemá primárně povinnost se znovu zabývat splněním podmínek pro udělení některé z forem

mezinárodní ochrany, ale v prvé řadě je jeho povinností zkoumat, zda jsou vyslovené důvody žádosti shodné jako v první žádosti, či zda jsou rozdílné (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2009, č. j. 3 Azs 45/2009 - 59).

V případě stěžovatele se jedná již o jeho třetí žádost v pořadí. Rozhodnutí žalovaného je tedy opřeno o § 10a písm. e) zákona o azylu, dle kterého je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná *podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany*. Jelikož žalovaný shledal naplnění tohoto ustanovení, řízení o žádosti dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice stěžovatel odůvodnil změnou bezpečnostní situace v zemi původu a uzavřením sňatku s občankou České republiky.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, sp. zn. 9 Azs 5/2009: „*Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.*“ V rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl: „*Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.*“

Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vždy obsahovat přesvědčivý závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních

soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

K otázce aktuálního situace na Ukrajině, která je v kasační stížnosti naznačena, se Nejvyšší správní soud vyjadřoval již několikrát. Lze odkázat například na usnesení ze dne 18. 3. 2015, č. j. 3 Azs 237/2014 - 25, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69, či ze dne 14. 5. 2015, č. j. 9 Azs 36/2015 - 36. V usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, pak uvedl: *„(n)a Ukrajině (...) probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“*

K tomu kasační soud dodává, že místem pobytu stěžovatele na území Ukrajiny byla obec Lazeščina v Zakarpatské oblasti, která se nachází v západní části země, a tedy není ozbrojeným konfliktem dotčena. Západní část Ukrajiny nebyla vojenskými událostmi nijak významněji zasažena, a nelze tudíž dovozovat, že by zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu.

Nejvyššímu správnímu soudu nejsou známy ani žádné relevantní informace, na jejichž základě by vyvstaly pochybnosti, že by neudělením mezinárodní ochrany došlo k porušení zásady *non-refoulement*.

Ohledně druhé posuzované skutečnosti, sňatku s občankou České republiky Nejvyšší správní soud rovněž souhlasí s právním posouzením krajského soudu, které promítl do odůvodnění rozsudku, a rovněž odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014 - 31, kde se mimo jiné uvádí: *„V souladu s výše uvedenou judikaturou zdejšího soudu platí, že aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení. Uzavření manželství, jakkoli se jedná z hlediska žadatele o významnou událost, požadovanou relevanci nemá. To vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, který například v rozsudku ze dne 17. 9. 2003, č. j. 4 Azs 6/2003 - 55, vyslovil, že uzavření sňatku, a to ani s občanem České republiky, není zákonným důvodem, na jehož základě by vznikl právní nárok na udělení azylu v České republice (§ 12 zákona o azylu). Azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu počítá pouze s udělením azylu rodinnému příslušníku azylanta. Pokud jde o tzv. humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, samotná skutečnost manželství žadatele o azyl není důvodem hodným zvláštního zřetele tak, jak to má na mysli citované ustanovení zákona o azylu (k tomu například i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 Azs 3/2003 - 36). Ustanovení § 14a a 14b zákona o azylu rovněž svým zněním vylučují možnost aplikovat je na skutečnost uzavření manželství, pokud se nejedná o manželství s osobou požívající doplňkovou ochranu.“*

Je nutno dodat, že neposkytnutím ochrany manželu občana České republiky nebo, jako v posuzovaném případě, osobě požívající práva dlouhodobého pobytu v České republice, nedochází k zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života

cizince. Stěžovateli v prvé řadě nic nebrání, aby své právo na rodinný život realizoval ve své vlasti (když čl. 8 Úmluvy neukládá všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi). Pokud hodlá svůj rodinný a soukromý život rozvíjet v České republice, pak by se měl snažit upravit svůj pobytový status dle zákona o pobytu cizinců, nikoli dle zákona o azylu. Právě ustanovení zákona o pobytu cizinců totiž primárně chrání právo na rodinný a soukromý život zakotvené v čl. 8 Úmluvy (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71). Nejvyšší správní soud se otázkou zásahu do rodinného života a tím, za jakých situací by tento představoval porušení mezinárodních závazků České republiky podle § 14a zákona o azylu, ve své rozhodovací činnosti mnohokrát zabýval. V rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, zdejší soud uvedl: „*Ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu* (...) *a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98).*“ V rozsudku č. j. 2 Azs 24/2010 - 90, ze dne 6. 8. 2010 konstatoval: „*Za vážnou újmu se bude považovat i situace, pokud by vycestování cizince nebylo možné s ohledem na závazky plynoucí z mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána. Tradičně půjde např. o situace, kdy vycestování není možné s ohledem na respektování soukromí a rodinného života, tak jak je zakotveno v čl. 8 Úmluvy.*“ V takovém případě je ale nezbytné zkoumat intenzitu tohoto zásahu, neboť při absenci definice pojmu „rodinný život“ je jeho chápání Evropským soudem pro lidská práva poměrně široké. Je proto třeba zvážit zejména možný extrateritoriální účinek čl. 8 Úmluvy (viz k tomu výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 5/2009 - 58).

Právo na soukromý a rodinný život vyplývající z čl. 8 Úmluvy, primárně chrání § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který znemožňuje uložení správního vyhoštění v případech zásahu do rodinného a soukromého života, a nikoli § 179 odst. 2 písm. d) téhož zákona, který obsahuje obdobné důvody znemožňující vycestování, jako jsou důvody pro udělení doplňkové ochrany (rozsudek č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 28. 11. 2008). V rámci řízení podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců by se obvykle posuzovalo, zda zákaz pobytu na území ČR v některých případech dosáhl intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života; této intenzity obvykle dosáhne jen dlouhodobý zákaz pobytu. Není vyloučeno podřadit některé zásahy do rodinného života pod důvody pro udělení doplňkové ochrany, např. případy, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR (citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 46/2008 - 71). Krajský soud se otázkou rodinného života stěžovatele zabýval a dospěl k závěru, že právo na soukromý a rodinný život nezaručuje

právo na výběr nejvhodnějšího místa k rozvíjení rodinného života. Stěžovateli nic nebrání v návratu do země původu, kam jej může následovat jeho manželka; případně, bude-li si stěžovatel přát realizovat svůj soukromý život v České republice, je na něm, aby se podrobil režimu zákona o pobytu cizinců v České republice. Krajský soud dodal, že stěžovatel mohl svou argumentaci rodinnými vazbami navíc uplatnit v rámci řízení o správním vyhoštění a odkázal přitom na shora citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 46/2008 - 71.

Dle názoru Nejvyššího správního soudu krajský soud nepochybil při výkladu hmotného práva, současně respektoval ustálenou judikaturu.

Z výše uvedeného plyne, že v opakovaném řízení o udělení mezinárodní ochrany nebyly vzneseny takové relevantní skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení stěžovatele. Jinými slovy, pokud by krajský soud znovu vedl řízení ve věci, musel by v souladu s výše citovanou judikaturou dospět k závěru, že uzavření manželství není skutečností, která by mohla mít vliv na posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Nejvyšší správní soud má za to, že krajský soud při posuzování věci postupoval v souladu s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel neuvedl ani v řízení před žalovaným ani poté v soudním řízení žádné důvody, které by naznačovaly, že pouhým vycestováním z území České republiky by došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného života.

Jak vyplývá z citované judikatury, v případě stěžovatele by rozpor s čl. 8 Úmluvy měly primárně posoudit příslušné orgány v řízení o správním vyhoštění stěžovatele (srov. již citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 46/2008 - 71). Stěžovateli již bylo správní vyhoštění uloženo a nesouhlasí-li stěžovatel se závěry v uvedeném rozhodnutí, může využít prostředky zákona o pobytu cizinců (např. odvolání proti rozhodnutí o vyhoštění a následný soudní přezkum) za účelem posouzení dopadu vyhoštění na realizaci jeho rodinného a soukromého života. Některé zásahy do rodinného a soukromého života zákon o pobytu cizinců umožňuje znovu posoudit i u pravomocných rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 122 zákona o pobytu cizinců), tedy, i pokud stěžovatel opravné prostředky nepodal či nebyl v odvolání a soudním přezkumu úspěšný.

Nejvyšší správní soud závěrem konstatuje, že právní otázka aplikace čl. 8 Úmluvy v souvislosti s § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu již byla jeho dosavadní judikaturou plně vyřešena a krajský soud postupoval plně v souladu s touto judikaturou. Nejvyšší správní soud tedy nepovažuje kasační stížnost za přijatelnou dle § 104a s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Krajský soud usnesením ze dne 5. 8. 2014 ustanovil stěžovateli coby právní zástupkyni JUDr. Annu Doležalovou, advokátku se sídlem v Praze, Štěpánská 633/49. Této zástupkyni stěžovatele přiznal zdejší soud v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za

zastupování, a to za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání a podání kasační stížnosti ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, ve výši 3100 Kč, a také náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby. Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupkyni stěžovatele částku 3400 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. Zástupkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se uvedená částka zvyšuje na 4114 Kč. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 12. května 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu